

GABRI RODENAS

BABIČKA, KTERÁ

PROJELA SVĚT NA KOLE

PŘELOŽILA LENKA MALINOVÁ

ROMÁN

BABIČKA, KTERÁ
PROJELA SVĚT NA KOLE

© Gabri Ródenas 2018,
in collaboration with Antonia Kerrigan Literary Agency

*Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Lenka Malinová, 2026
Cover © Christina Krutz Design 2026
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2026

ISBN 978-80-277-7464-7 (pdf)

GABRI RÓDENAS

BABIČKA, KTERÁ

PROJELA SVĚT NA KOLE

PŘELOŽILA LENKA MALINOVÁ

*Pro lidi všech věkových kategorií, kteří sice měli
šťastné dětství a myslí si, že žijí
naplněný život, že se jim poštěstilo vyhnout se traumatům,
nebo že je – naštěstí – nepostihla
žádná děsivá choroba, nicméně občas
někdy odpoledne či v noci zapochybují,
zda jejich život funguje tak, jak má.
Pro ty, kteří se neustále bezděčně ohlížejí
za sebe ve snaze odhalit, kde se bere
jejich smutek.*

ÚVOD

Podvedli vás. Podvedli vás, když vám tvrdili, že za ten poklad, který vám má co nevidět spadnout do klína, nebudete muset zaplatit.

Ale nemusíte se děsit: ta cena je naprosto nicotná ve srovnání s hodnotou toho, co získáte.

Život je hravý a plný moudrosti a ví, že cenné dary patří do rukou pouze těm, kteří si jich dovedou vážit.

Proto je podrobuje zkoušce.

Obavy stranou, protože ony zkoušky jsou spíš hra.

Ze všeho nejdřív chci, abyste věděli, že pokud jste se dostali až sem, už jste překonali tu nejdůležitější. Jak vám postupně odhalí tyto stránky, nic se neděje jen tak a to, že se vám tato kniha ocitla v rukou, není náhoda.

Když už jste udělali rozhodující krok, prosím vás tedy, abyste to nevzdávali.

Tato cesta vám pomůže poznat, jací ve skutečnosti jste. Provede vás vaší vlastní duší v procesu objevování a uzdravování. Umožní vám spatřit svět kolem sebe z hlubší a soucitnější perspektivy. Umožní vám vidět svět bez příkras. A ten nový pohled vás už bude provázet navždy.

Toto jsou jen některé poklady, které na této cestě naleznete. Nemyslíte si snad, že vám je hned všechny prozradím? To bych vás připravil o onu ohromnou radost a uspokojení, že jste je dokázali objevit vlastními silami.

Chystáte se vydat na cestu, která vás může proměnit, ale musíte za to zaplatit, byť ne vysokou částku, musíte nabídnout záruku, že jste ochotni se k něčemu zavázat.

A o jakou cenu jde?

Musíte překročit práh prvních dvou kapitol. Vstupní brána k velké cestě, jež na vás čeká, se ve skutečnosti nachází téměř na konci třetí kapitoly, a jak dobře víte, každá velká cesta si žádá nějaké přípravy. Potřebujete například vědět, proč ji chcete podniknout, nakolik jste v srdci připraveni oprostit se od starých vzorců, abyste mohli přijmout nové; je nutné, abyste si uvědomili, že vám zpočátku budou věci připadat dost matoucí a vzdálené běžné logice.

Postupně dojdete ke zjištění, že to, co jste doteď považovali za „mimořádné“, je vlastně přirozené.

Jedno mi věřte: nic zlého se vám nestane. Naopak. Vaše srdce odjakživa vědělo, co je mu třeba, a po jaké cestě se má vydat, i když jste mu zrovna nepopřáli sluchu. Teď se mu naslouchat naučíte.

Jak budete postupovat, pochopíte důvod, proč – ať už jste měli dětství šťastné, či nešťastné, ať už jste utrpěli nějaké hluboké trauma, či ne, ať už si myslíte, že žijete život,

o jakém jste vždycky snili, nebo ne – vás občas přepadnou podivné chmury, a vy se ohlédnete zpět, protože se vám zasteskne po těch dlouhých letních odpolednech, v nichž bylo vše nové, vy jste neznali, co jsou to starosti, a přemítali jste, jaký asi bude váš život (život plný příležitostí a dobrodružství).

Je mým přáním, abyste se do těch dob mohli zase vrátit, abyste mohli znovu prožít ona dobrodružství a vnímat to, co tehdy, aniž byste se museli vzdát všeho, čeho jste dosáhli.

Musíte tedy odpovědět na jedinou otázku:

Máte odvahu šlápnout do pedálů?

1

MINULOST JE HVĚZDA, KTERÁ VYHASLA PŘED DÁVNÝMI ČASY

„Špindíro!“ zařval na ni jeden z nich a ušetřil jí další kopanec do ledvin.

„Smraďoško!“ přidal se druhý.

Týrali ji, protože věděli, že jsou sami stejně špinaví a smrdutí. A chudí. Jenže ona byla sirotek, kdežto oni ne.

Holčička se na zemi choulila do klubíčka a drobnýma, vyhublýma ručkama si chránila hlavu. Měla na sobě špinavé šaty a po tvářích jí tekly slzy, razily si cestičku prachem jako stopa kyseliny mravenčí. Suché slzy plné odevzdání. Slzy divoké holky.

„Koukej nám ty prachy dát! Viděli jsme, jak jsi je schovala!“ zaječel třetí kluk, ten menší a zbabělejší, co se držel od ostatních dál a chtěl je ještě víc rozkurážit, jen aby nemusel udělat první krok a okrást holčičku sám.

„Já nic nemám!“ bránila se vysokým hláskem.

Jeden z nich, bledý kluk, kterému nemohlo být víc než jedenáct, se zrzavými vlasy tak hustými a zježenými, že vypadal jako kocour, hlasitě vtáhl do nosu dvě zelené nudle, které mu z něj visely, a pak se sehnul, aby mohl najít ty peníze. Holčička se kroutila a on se bezostyšně pokoušel dostat se dívence do kapes nebo jí z nich vytáhnout ruce. K tahaniči se přidal i druhý kluk, snědý, hubený, oblečený v hnědých kraťasech.

Zbabělý kluk několikrát zaváhal, ale nakonec se odvážil chytit ji za kotníky. Druzí dva už mezitím překonali její odpor a násilím jí rozevřeli dlaně.

Holčička ještě pořád držela víčka pevně sevřená a zuby zaťaté, když si kluci s velkým zklamáním prohlíželi, co se té nešťastnici vlastně chystají sebrat. Jednou rukou si otřela nos, tělíčko se jí jemně třáslo, a rozevřela dlaň druhé ruky, aby odhalila svůj poklad, jenž měl vzápětí zmizet v kapsách těch tří grobiánů.

„Ty jsi ale blbá,“ řekl ten zbabělec. „Proč jsi nám to neřekla hned? Ještě jsme se kvůli tobě naštváli...“

„Říkala jsem vám, že nic nemám.“

„Viděli jsme tě, jak si schovááš peníze,“ opakoval idiotsky zrzek.

„Já žádné peníze nemám...“

„Jdem,“ řekl snědý kluk a jedním pohybem jí sebral z dlaně všechno, co v ní držela. „Copak by tahle žebračka mohla mít nějaké peníze?“

Ležela na zemi a sledovala, jak se na odchodu přou o rozdělení své kořisti: malé pocukrované sušenky *alfajor*, slepené z tenoučkových plátek, kterou jí dala jedna paní, co se nad ní slitovala.

Jenže od té chvíle už uplynulo nejméně pětasmdesát dlouhých let.

Kostnaté nohy šlapaly do pedálů v pomalém, ale vytrvalém rytmu. Podkolenky se jí vytahaly – nebo jí zhubla lýtka – a hrozilo, že se každou chvílí shrnou, ale zatím držely dál na svém místě.

Dva muži stojící na krajnici jí zamávali, když projížděla kolem. Ona na oplátku kývla hlavou a usmála se na ně.

Pořád měla skoro všechny zuby a vlasy měla zdravé a husté, i když hodně prošedivělé. Nosila je rozpuštěné, a přesto držely tvar a vítr je nerozcuchal.

Zabrzdila, ale zůstala v sedle a kolébatvě přisunula kolo ke sloupu, takže připomínala tučňáka. Kousek vedle seděla na bobku dvě děti, kluk a holka, v ušmudlaných šatech a vrstaly se klacíkem v hlíně. Stařenka na ně vrhla pohled plný něhy.

„Hej, děti, chcete něco dobrého na zub?“ Dětské oči se zeshiroka otevřely. „Mám tady jeden *alfajor* pro každého z vás.“

Děti všeho nechaly a rozběhly se k ženě. Vytáhla cukrovinky ze zástěry, kterou měla uvázanou přes šaty, a podala jim je. Kluk měl nazrzlé vlasy a pod nosem mu zaschla trocha zeleného hleny. Stařena mu rukou seschlou jako starý papír pročísla vlasy a usmála se. Děti své sladkosti vmžiku zhlty.

„Hej!“ ozvala se babička. „Co se říká?“

„Moc vám děkujeme, paní Maru!“

„Tak se mi to líbí. Nikdy nesmíte zapomenout na dobré vychování.“

Drobotina si šla po svém a stařenka se zhluboka nadechla. Silné nohy, to ano, ale unavené. Začínala cítit tíhu svých devadesáti let, navzdory tomu, že dennodenně ujela na kole svých třicet kilometrů.

Jednou rukou se opřela o koleno a druhou si zastínila oči. Slunce barvilo všechno do oranžova. Mezi sluncem a hnědou zemí se táhla tenká modrá linie připomínající moře.

Nebe.

Maru si vzdychla a zamířila ke vstupním dveřím sirotčince.

Oaxaca. Kolik let už tady žije?

Celý další život.

Maru zatlačila do dveří. Nebyly tam mříže ani pletivo, které by bránily dostat se dovnitř či ven. Byl to jen o něco větší dům. Pozdravila vrátného.

„Dobrý den, paní Maru. Jak se vám dnes daří?“

„Jako člověku, co má na hřbetě a v nohou devadesát let,“ odpověděla mu jemným hlasem, který občas věkem přeska-koval. Ten hlas dokázal zkrotit dravou zvěř i lidi.

„A jak se máte vy?“ Chodbou prošlo nějaké dítě. „*Quiubo*,“ pozdravila ho, jak bylo v kraji zvykem.

„*Quiubo*, paní Maru.“

„Hned za vámi přijdu.“

Děcko mávlo na pozdrav. Maru se obrátila zpátky k vrát-nému.

„Jak se máte?“ přeptala se znovu očima.

„Nic nového pod sluncem,“ odpověděl vrátný s milým úsměvem.

„Nic nového, že?“ Maru dvakrát ťukla prostředníčkem do pultíku vrátnice. „Uvidíme, jestli jsou děti stejného názoru.“

Odbelhala se ke třídám. Jen v sedle svého kola dokázala zapomenout na stáří. Když šlapala do pedálů, měla znovu nohy dvacetileté. Právě tolik jí bylo, když do Oaxacy přišla.

Byly tam děti všech věkových kategorií a pracovaly ve skupinkách podle svých schopností a zájmů. Když vešla dovnitř, všechny ji pozdravily. Učitelka vstala a zamířila k ní, aby ji mohla přivítat a nabídnout jí, aby se posadila.

„Dnes jsem vám donesla chilské *alfajory*, ty jsou jiné než vaše.“

Dětem se ve tvářičkách zračila spokojenost. Některé se začaly na židlích nenápadně vrtět. Maru vytáhla z kapsy zástěry pytlík s dvaceti malými sušenkami.

„Jsou plněné mléčným karamelem. Chutnají vám?“

Mnoho dětí je nikdy předtím neochutnalo, ale všechny bez výjimky přikývly. Spořádaně natáhly ruku. Věděly, že se dostane na každého. Maru sledovala, jak se děti do těch drobných cukrovinek s chutí pustily. Byli mezi nimi neotesanci, kteří svůj díl zhlkli najednou, i jemnocitné děti, které opatrně ukusovaly. Tak jako i jinde v životě.

Když sledovala, jak si každý po svém vychutnává svou sušenku, vzpomněla si na příběh jiného *alfajoru*. Svého prvního.

Sněžilo a už se smrákalo. Ztratila svůj *alfajor*. I ona sama se to odpoledne ztratila, když je jeptišky vzaly na procházku do centra. Občas tam chodily prodávat sladkosti nebo prosit o almužnu a některé děti někdy braly s sebou. Maru chvíli nedávala pozor, protože se zadívala do výlohy pekařství, a ztratila skupinku z dohledu. Bloumala ulicemi. Nějaká paní jí dala *alfajor*, když ji tam viděla tak samotnou a otrhanou. Neřekla jí, že se ztratila. Jakmile ta paní zmizela, vrhli se na ni ti tři uličníci a pokusili se jí její poklad ukrást. Viděli ji s jeptiškami

a pochopili, že na blízku nebudou žádní rodiče, kteří by ji mohli bránit. Mimo jiné proto, že žádné rodiče neměla. Proto chodila s jeptiškami ze sirotčince. A oni to dobře věděli. Každá jiná holčička by jim tu sladkost bez řečí odevzdala, ale Maru ne. Už v pěti letech se vyznačovala nepoddajnou povahou. To bylo jediné, co měla. A teď měla ještě sladkost a ti grobiáni se jí o ni chystali připravit. Viděli ji s jeptiškami. Věděli, že je sirotek. Nehodlala jim to však usnadnit. Sebrali jí ji. Potulovala se kolem. Pak ji za ucho chytila María Soledad. Nato se uklidnila. Sehnula se, aby byla v její výšce, a chytila ji přitom za ruce skoro ve výši ramen. Pozorně si ji prohlédla.

„Kam ses poděla?“

„Ztratila jsem se.“

„To je naposledy, co jdeš s námi!“ sestra María Soledad byla nervózní a celá ustaraná, proto říkala takové věci. „Proč máš tak špinavý obličej?“ Holčička neodpovídala. „Tak jdeme, ty jsi nás ale vystrašila!“

Jeptiška vzala dívku za ruku a odvedla ji. Byla to hodná žena.

Sněžilo a smrákalo se a Maru se dívala ven z okna ložnice. Sestry trestaly odvážlivce, kteří uprostřed noci vstávali z postele. Ale Maru na žádné příkazy a hrozby nedbala a hleděla z jediného okna, které v místnosti bylo. Jemně odhrnula tenkou záclonu a pozorovala svět tam venku. Byl plný výloh s hezkými věcmi, žen, které nabízely sladkosti, a také dětí, které vám je chtěly sebrat. Bylo to mnohem zábavnější než sirotčinec.

Po letech vzpomínala Maru na sirotčinec a městečko, kde tehdy žila, s láskou (nikdy se nedozvěděla, kde přesně se narodila, věděla jen, že to bylo někde v Chile) a vždycky se

jí na tváři objevil úsměv, když si své dětské dobrodružství vybavila.

Ztracená ve spleti úzkých uliček.

Jenže věci vypadají docela jinak, když se na ně díváte očima pětileté holčičky.

Skoro o pětasmadesát let později sledovala zjihlým zrakem stařenka Maru v dětském domově v Oaxace, jak malí sirotci hladově dojdají svoji sladkost.

Neklid. Smích. Drobky (jen málo). Mlčení prázdného pytlíku. Mezery po mléčných zubech. Slunce. Jablkově zelené stoly. Láska.

Když byla Maru malá – ano, i ona byla malá holčička –, řekli jí, že ji jako dvouletou nechali před branou dětského domova. Na pokrývce, kterou byla v košíku přikrytá, ležela cedulka s nápisem: Maru, Chile a datum jejího narození. V roce 1939 ještě adopce nebyly vůbec běžné a těch pár zájemců malá holčička nezaujala. Byla příliš hubená a neposedná.

Už ve třech letech se projevoval její výrazně nezkrotný charakter.

Ve dvanácti utekla za krásnými výlohami, sušenkami *alfajor*, partami výrostků, za životem. Za svobodou. Toulala se po ulicích a spala pod širým nebem.

Nesmírně rychlé nohy ji sem tam zachránily před nějakým ničemou. Kradla, aby měla co jíst, a myla se v řece. Život jí vlastně nepřípadal tak strašný.

Než dovršila třinácti let, dostala se až do Santiaga. Bylo to ještě před zemětřesením.

Těch výloh s překrásnými věcmi! A lidí! Vydala se nazdařbůh ulicemi. Vlasý i šaty měla špinavé. Trápil ji hlad. Vždycky měla hlad.

Před jedním pekařstvím stál košík s čerstvě upečenými houskami. Ještě se z nich kouřilo. Vonělo to po celém nároží. Dvakrát se nerozmýšlela a pár jich popadla. Dala se do běhu. Ze všeho nejméně měla na potulném životě ráda zimu.

Schovala se do jednoho vjezdu a začala s potěšením hltat housičky z mouky. V jejích představách takhle chutnalo nebe.

Na protější straně ulice stál luxusní hotel, který ostře kontrastoval s chudobou toho vjezdu a zbytku domu. Na terase seděl elegantně oděný manželský pár. Dáma měla na sobě decentní námořnicky modré šaty. Sukně jí sahala těsně pod kolena. Knoflíkovou díрку v klopě saka jí zdobila drobná bílá květina. Pán měl pěstěný hustý černý knír, bílý oblek a klobouk krémové barvy. Jejich pohledy se střetly, muž si poškrábal knír a pak něco pošeptal své paní do ucha. Zadívala se na dívku, přikývla a pán v bílém obleku vstal a vydal se přes ulici.

Maru si ho pozorně prohlížela, ale nepohnula se. Vložila si do úst poslední kus pečiva právě ve chvíli, kdy k ní ten gentleman přicházel a zdravil ji.

Muž se jmenoval Humberto a jeho žena María Fernanda. Byli to Mexičané a do Santiaga přicestovali za obchodem. Brzy se měli vrátit do Mexico City a potřebovali nějakou dívku, aby nahradila jednu z jejich služebných, tu nejstarší, paní Elisú (říkali jí tak, i když to nebylo správně, ale oslovoval ji tak vlastně každý). Při pohledu na své oblečení a na to jejich pojala Maru podezření, že se jim jí zželelo, když ji tam uviděli tak opuštěnou a pohublou.

Protože neměla co ztratit a věděla, že když to tak povede dál, dřív nebo později se jí přihodí něco zlého, jejich nabídku přijala.

Do Mexika přijeli o tři měsíce později, po několika zastávkách v přístavech v Peru a Kolumbii. Někdy cestovali i vlakem, ba dokonce kočárem, a přespávali několik dní na jednom místě, kde pán potřeboval vyřídit nějaké obchodní záležitosti.

Maru si domyslela, že ji s sebou vzali částečně i proto, aby dělala společnost paní, která jevila jisté sklony k melancholii a trávila mnoho hodin u okna svého pokoje s pohledem upřeným kamsi do prázdna.

O několik měsíců později se Maru dozvěděla, co bylo příčinou jejího smutku. Pověděla jí to jiná služebná.

María Fernanda se mnoho let snažila otěhotnět. Nakonec se jí to podařilo, ale přišla o dítě dříve, než se narodilo. Málem přitom zemřela. Přežila, ale lékaři jí řekli, že už nemůže mít děti. Od té chvíle ji ovládl smutek.

Snad proto, pomyslela si dívka, že nemohli mít děti, se ten muž, co působil tak ctihodně, jedné noci, když trochu přebíral, vplížil do její komůrky a posunkem jí naznačil, ať je zticha. Věděla, co bude následovat, ale nekřičela. Sevřela pevně víčka a zaťala zuby jako tehdy, když jí ti kluci ukradli její první *alfajor*. Po tváři jí skanula bezhlesná slza.

Zůstala nehnutě ležet, zatímco pán prchal jako zraněné zvíře, a zbytek noci proplakala.

Druhý den si vyprala prostěradlo, aby z něj odstranila pár karmínově rudých kapek. Pověsila ho na šňůru a bez pozdravu a rozloučení ten dům opustila. Nebylo jí ani čtrnáct.

Byla těhotná.

2

SVĚTLO TÉ HVĚZDY JE POUHÝM ZDÁNÍM

Má jen tolik moci, kolik mu jí chcete dát.

Maru skončila ve státě Oaxaca po dlouhých peripetiích, které ji vedly z Mexico City přes Pueblu, ulicemi, poli a cestami, celým jejím dospíváním, tisíci protivenstvími až do Oaxacy a do dospělosti.

Její syn Santiago, jehož porodila ve špinavé komůrce za pomoci tělnaté kuchařky a kterého pojmenovala na památku místa, kde její život vzal definitivní obrat, ji opustil, když mu bylo třináct let, což byla podle všeho v jejím životopise významná číslovka. Nevedl spořádaný život a neudržoval s ní žádný kontakt. Maru vlastně vůbec netušila, kde bydlí.

Co si pamatovala, byl její syn vždycky zlobivý, a nevinila ho z toho. Koneckonců, co ho tak mohla naučit ona, holka, co je na světě sama?

Jednoho rána stařenka vyráběla *alfajory* před svojí chatrčí, kterou si kdysi postavila vlastníma rukama. Od chvíle,

kdy přišla do Oaxacy, si na živobytí vydělávala tím, že v okolí prodávala tyhle sušenky, nejdřív zdolávala dlouhé vzdálenosti pěšky, později v sedle svého kola. Naučila se je péct, když je pomáhala připravovat jeptiškám v sirotčinci.

V dálce uviděla auto. Zastavilo u ní před domem a nechalo za sebou hustý mrak zvířeného prachu. Maru na chvíli ustala v práci. Zastínila si oči rukou.

Z auta s velkými obtížemi vystoupila další stařenka; byla to její dobrá přítelkyně. Jediná, kterou kdy Maru měla. Tahle žena jí před lety darovala kolo, když se rozhodla, že zkusí s rodinou štěstí v Mexico City.

„Julio!“ vykřikla Maru radostně, když ji uviděla.

„Ahoj, Maru,“ pozdravila ji kamarádka.

Za volantem seděl Juliin syn. Poznala ho i po těch letech.

„To je Guillermo,“ řekla si Maru pro sebe. „Ten ale vyrostl...“

„To bych řekla, Maru. Vždyť už je to spousta let. Podívej na nás, jak jsme staré!“

Obě se skřehotavě zasmály. Objaly se. Guillermo vystoupil a políbil Chilanku na uvítanou.

„Jak se vám daří, paní Maru? To jsme se ale dlouho neviděli!“

„Z tebe je už velký chlap.“

Zralý chlap, který už měl vlastní rodinu, ale rozhodl se, že doprovodí maminku na její poslední cestě.

„Nevěděli jsme, jestli tady pořád bydlíš,“ řekla Julia. „Ale věděli jsme určitě, že sis nedala zavést jeden z těch telefonů, co jsou teď tak v módě.“

„Je vidět, že mě znáš opravdu dobře.“ Obě stařenky se znovu usmály.

„Myslím, že vás nechám o samotě, abyste si mohly popovídat. Já si udělám procházku po vlastních vzpomínkách,“ pronesl Guillermo hlasem plným něhy.

Jeho matka přikývla. Maru ji vzala za ruku a odvedla ji k jakési dřevěné lavici, která byla přistavěná ke zdi její chatrče.

„Mám takovou radost, že tě vidím. Čemu vděčím za tvou návštěvu? Musí to být něco důležitého. Je to dlouhá cesta.“

Julia sledovala, jak se auto vzdaluje po nezpevněné cestě. V očích se jí mihl stín smutku.

„Slunce je pořád stejné, vid’?“ řekla. Maru mlčky přikývla. „Maru, musím ti něco říct. Je to důležité, proto jsem vážila tak dlouhou cestu.“

Maru cítila, jak ji píchlo u srdce. Měla tušení, co za chvíli uslyší, stejně jako věděla, co bude následovat, když do její komůrky před šestašedesáti lety vešel pán.

„Žily jsme už dost dlouho, milá Julio. Už nemáme čeho se bát.“

„Já jsem v pořádku, Maru. Stará, ale v pořádku. O mě si starosti nedělej.“ Tohle Maru dobře věděla. Nemluvila vlastně o Julii, ale sama o sobě. „Chci ti povědět o tvém synovi Santiagovi. Před pár dní jsem se dozvěděla, že skončil v Mexico City... a že zemřel.“

Maru pomalu přivřela oči, neměla sílu pevně sevřít víčka, a chvíli tak zůstala. Slunce ostře pálilo. Julia ji vzala za předloktí a trochu ji stiskla.

„Jak zemřel?“ zeptala se konečně Maru.

Než Julia odpověděla, povzdechla si. Tahle otázka ji strážila celou cestu a váhala, jestli má být upřímná, nebo raději ne. Nechtěla ale kamarádce lhát.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Babička, která projela svět na kole.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.